

ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΣΤΟΥΣ
ΠΟΛΙΤΙΚΟΥΣ ΚΡΑΤΟΥΜΕΝΟΥΣ

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΗΝ ΑΠΕΡΓΙΑ ΠΕΙΝΑΣ ΤΩΝ ΠΟΛΙΤΙΚΩΝ ΚΡΑΤΟΥΜΕΝΩΝ Ο ΑΓΩΝΑΣ ΤΩΝ ΠΟΛΙΤΙΚΩΝ ΚΡΑΤΟΥΜΕΝΩΝ ΕΙΝΑΙ ΚΟΜΜΑΤΙ ΤΟΥ ΑΓΩΝΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΤΡΟΠΗ ΚΑΙ ΤΗΝ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ

Τις τελευταίες 2 εβδομάδες, από τις 2 Μάρτη συγκεκριμένα, οι πολιτικοί κρατούμενοι στην Ελλάδα έχουν ξεκινήσει απεργία πείνας με σκοπό την κατάργηση των "αντιτρομοκρατικών νόμων", την κατάργηση της επιβαρυντικής διάταξης του "κουκουλονόμου", την οριοθέτηση του αποδεικτικού στοιχείου του DNA, την κατάργηση των φυλακών τύπου Γ', και την απελευθέρωση του καταδικασμένου για την Ε.Ο. Ι7Ν Σάββα Ξηρού για λόγους υγείας. Στον αγώνα αυτό συμμετέχουν Τούρκοι πολιτικοί κρατούμενοι οι οποίοι βρίσκονται σε κυλιόμενη απεργία πείνας ως ένδειξη αλληλεγγύης. Συγχρόνως, τα μέλη της Ε.Ο. Σ.Π.Φ. ξεκινούν απεργία πείνας με αίτημα την απελευθέρωση των συγγενικών και φιλικών τους προσώπων που προφυλακίστηκαν για την υπόθεση της απόδρασης του φυλακισμένου πυρήνα. Επίσης στεκόμαστε αλληλεγγυοί στους αναρχικούς, Πάνο Μιχαλάκογλου, ο οποίος ξεκίνησε αποχή συσσιτίου σε ένδειξη αλληλεγγύης στην Σ.Π.Φ. και Αγγελική Επιρουπούλου, η οποία ξεκίνησε απεργία πείνας μαζί με τα φυλακισμένα μέλη της Σ.Π.Φ. μετά τη σύλληψη της. Παραθέτουμε ένα συγκεντρωτικό πλαίσιο των αιτημάτων τα οποία σαν συνέλευση αλληλεγγύης στηρίζουμε εξίσου :

1) Την κατάργηση του «αντιτρομοκρατικού» νόμου του 2001, του άρθρου 187 περί "εγκληματικής οργάνωσης".

2) Την κατάργηση του «αντιτρομοκρατικού» νόμου του 2004, του άρθρου 187Α περί "τρομοκρατικής οργάνωσης".

3) Την κατάργηση της επιβαρυντικής διάταξης για την πράξη που τελέστηκε με καλυμμένα χαρακτηριστικά «κουκουλονόμο».

4) Την κατάργηση του νόμου για τις φυλακές τύπου Γ'.

5) Την απελευθέρωση του καταδικασμένου για την Ε.Ο. Ι7Ν Σάββα Ξηρού για λόγους υγείας, που η εξουσία επί 13 χρόνια τώρα εξοντώνει μεθοδικά και εκδικητικά.

6) Την οριοθέτηση ζητημάτων για την επεξεργασία και χρήση του γενετικού υλικού (DNA).

- την κατάργηση της εισαγγελικής διάταξης που επιβάλλει τη βίαιη λήψη του DNA
- την πρόσβαση κι ανάλυση του γενετικού δείγματος από πραγματοποιώμενα βιολόγο της εμπιστοσύνης τους κατηγορουμένου, αν το επιθυμεί
- την κατάργηση της ανάλυσης δειγμάτων που εμπεριέχεται μίγμα γενετικού υλικού άνω των δύο ατόμων

7) Την απελευθέρωση των συγγενικών και φιλικών προσώπων της Ε.Ο. Σ.Π.Φ.

Ο αγώνας που μόλις ξεκίνησε μπορεί να χαρακτηριστεί ως ο πιο σημαντικός και δυνατός αγώνας των πολιτικών κρατούμενων στην Ελλάδα της μεταπολίτευσης κι εδώ έρχεται η δικιά μας ευθύνη να τον αντιληφθούμε και να τον προωθήσουμε ως τέτοιο. Η βαρύτητα αυτού του αγώνα έχει οριστεί από τη φύση των αιτημάτων και θα μπορούσαμε να πούμε ότι ξεπερνάει ακόμα και τα ίδια. Είναι αγώνας κατά της καταστολής, της παγκόσμιας καταστολής, που έχει επιβληθεί, διευρύνεται και δυναμώνει. Είναι αγώνας άμεσα συνδεδεμένος με τον συνολικότερο αγώνα, τον αγώνα δηλαδή, για την ανατροπή και την επανάσταση.

Η συνέχιση της πολιτικής που ασκείται την τελευταία πενταετία στην Ελλάδα με το ξέσπασμα της οικονομικής κρίσης και την εξοντωτική επίθεση που δέχτηκε και συνεχίζει να δέχεται η κοινωνία, συναρτάται άμεσα με την αύξηση της καταστολής που σκοπό έχει τη διάσωση του υπερεθνικού κεφαλαίου και τη εξασφάλιση της συνέχισης της ομαλής λειτουργίας του καπιταλιστικού συστήματος. Μια επίθεση που ανέλαβαν να υλοποιήσουν η τρόικα και οι ντόπιοι

υπηρέτες τους και βρήκε εφαρμογή μέσα από την υπογραφή των μνημονίων, που επέβαλαν μια σειρά σκληρών και απάνθρωπων μέτρων. Μια επίθεση που είναι άμεσα συνδεδεμένη με την συνέχιση της καταστολής ακόμα και στα πλαίσια της πολιτικής που θέτει η αριστερή κυβέρνηση, σχετικά με τη συνέχιση των ευρωπαϊκών συμβάσεων.

Έχοντας ως στόχο την καταπολέμηση κάθε μορφής αντίστασης και αγώνα που θέτει ως στόχο την ανατροπή αυτής της πολιτικής, η κρατική καταστολή ανάγεται (από τη μεριά του κράτους) ως μείζον ζήτημα της κεντρικής πολιτικής εξουσίας, ιδιαίτερα μια περίοδο όπως αυτή που διανύουμε τα τελευταία χρόνια, όπου τίθεται περισσότερο από ποτέ το ζήτημα της ανατροπής και της επανάστασης.

Η αύξηση της έντασης της καταστολής έχει στοχεύσει τόσο στην αποκλιμάκωση και καταστολή των πιο μαζικών μορφών αντίστασης και αγώνα όπως για παράδειγμα η διάλυση των συγκρουσιακών απεργιακών κινητοποιήσεων τα προηγούμενα χρόνια, ο αγώνας στις Σκουριές και τη Κερατέα, αλλά πολύ περισσότερο στον πόλεμο εναντίων των πολιτικών του αντιπάλων, εκείνων δηλαδή που αμφισβητούν έμπρακτα το μονοπώλιο της βίας του κράτους και κατά συνέπεια την ίδια την κυριαρχία του, και δεν είναι άλλοι από τους ένοπλους αντάρτες, τους προωθημένους μαχητές του κινήματος.

Οι "αντιτρομοκρατικοί νόμοι", τα ειδικά καθεστώτα, ο κουκουλονόμος, οι φυλακές τύπου Γ, το DNA, οι ειδικές συνθήκες κράτησης κ.α. είναι νομοθεσίες που εξόπλισαν τον νομικό και κατασταλακτικό οπλοστάσιο του κράτους τα τελευταία 15 χρόνια. Είναι η επέκταση της καταστολής του συνολικότερου αγώνα για την ανατροπή.

Το ζήτημα των φυλακών είναι κομμάτι της ευρύτερης καταστολής η οποία συναρτάται άμεσα με την οικονομική κρίση και τη κοινωνική κατάσταση στην Ελλάδα και η οποιαδήποτε συνέχεια των ευρωπαϊκών συμβάσεων και των μέτρων που έρχονται ως εντολές των υπερεθνικών δυνάμεων σημαίνει αυτόματα και τη συνέχιση της.

Η αλληλεγγύη στους πολιτικούς κρατούμενους είναι κομμάτι του επαναστατικού κινήματος και θα πρέπει να δημιουργήσουμε ένα πλαίσιο αγώνα που να συγκεντρώνει τόσο τους πολιτικούς κρατούμενους όσο και τον Α/Α χώρο αλλά και τα ευρύτερα αγωνιστικά κοινωνικά κομμάτια. Οφείλουμε να υποδείξουμε εμείς οι ίδιοι την πολιτική διάσταση και βαρύτητα του αγώνα και να μη σταθούμε μονάχα στην αντιληροφόρηση του λόγου τους αλλά να οξύνουμε με όλα τα μέσα και τους τρόπους τον αγώνα αυτό.

**ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΜΕ ΤΟΥΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΥΣ ΚΡΑΤΟΥΜΕΝΟΥΣ ΑΠΕΡΓΟΥΣ ΠΕΙΝΑΣ
Ο ΑΓΩΝΑΣ ΤΩΝ ΠΟΛΙΤΙΚΩΝ ΚΡΑΤΟΥΜΕΝΩΝ ΕΙΝΑΙ ΚΟΜΜΑΤΙ ΤΟΥ ΑΓΩΝΑ ΓΙΑ ΤΗΝ
ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ
ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΣΤΟΥΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΥΣ ΚΡΑΤΟΥΜΕΝΟΥΣ**

ΣΥΝΕΛΕΥΣΗ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗΣ ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ (ΣΥΝ.ΑΛ.Φ.Α.)

ΚΕΙΜΕΝΑ ΠΟΛΙΤΙΚΩΝ ΚΡΑΤΟΥΜΕΝΩΝ – ΑΠΕΡΓΩΝ ΠΕΙΝΑΣ

«Εμείς, πολιτικοί κρατούμενοι στη φυλακή τύπου Γ του Δομοκού, ο Κώστας Γουρνάς και ο Δημήτρης Κουφοντίνας, προχωράμε από σήμερα Δευτέρα 2 Μάρτη σε απεργία πείνας.

Παλεύουμε για να καταργηθούν τα άρθρα 187 και 187Α του Ποινικού Κώδικα, για να καταργηθεί ολόκληρη η ειδική νομοθεσία εκτάκτων μέτρων με την οποία η εξουσία επιδιώκει να εγκληματοποιήσει και να εξοντώσει τους πολιτικούς της αντιπάλους.

Παλεύουμε για να καταργηθούν τα ειδικά δικαστήρια – έκτακτα στρατοδικεία, αυτή η φάμπρικα εξόντωσης των νέων αγωνιστών, με τις ειδικές συνθέσεις, τους ειδικούς αντισυνταγματικούς νόμους, την ειδική αντιεπισημονική και όδλια χρήση αποδεικτικών μέσων (π.χ. DNA), την ειδική κατασκευή αποδεικτικών στοιχείων.

Παλεύουμε για την κατάργηση όλων των ειδικών κατασταλτικών νόμων κατά των διαδηλωτών και κατά των λαϊκών κινητοποιήσεων.

Ζητάμε την άμεση κατάργηση των φυλακών τύπου Γ, που αποτελούν το σύμβολο του καθεστώτος εξάρσεως των πολιτικών κρατούμενων και του εκφοβισμού της κοινωνίας που αντιστέκεται.

Ζητάμε την άμεση αποφυλάκιση του Σάββα Ξηρού που η εξουσία επί 13 χρόνια τώρα εξοντώνει μεθοδικά και εκδικητικά, με αποτέλεσμα να έχει οδηγηθεί σε ανήκεστες βλάβες, με το επίσημο ποσοστό αναπηρίας του να έχει φτάσει πλέον στο 98%.

Επειδή η καταστολή είναι η άλλη όψη της λιτότητας, ο αγώνας του λαϊκού κινήματος κατά της λιτότητας είναι αξεχώριστος από τον αγώνα κατά της καταστολής και ιδιαίτερα κατά του μόνιμου καθεστώτος εκτάκτων μέτρων. Γι' αυτό ζητάμε τη συμπαράσταση ολόκληρης της αγωνιζόμενης κοινωνίας.

Ο αγώνας αυτός των πολιτικών κρατούμενων, οι κινητοποιήσεις και η απεργία πείνας, θέλει να στείλει ένα μήνυμα αντίστασης στον ελληνικό λαό: εμείς και μόνο εμείς, αναλαμβάνοντας το κόστος των επιλογών μας, χρειαζόμαστε να πάρουμε ευατικά και αποφασιστικά τις τύχες μας στα χέρια μας. Δικό μας είναι αυτό το χρέος απέναντι στην αξιοπρέπειά μας, απέναντι στις ερχόμενες γενιές.

Η ΕΛΠΙΔΑ ΕΡΧΕΤΑΙ ΜΟΝΟ ΜΕΣΑ ΑΠΟ ΤΟΝ ΑΓΩΝΑ

Φυλακή τύπου Γ Δομοκού
2 Μάρτη 2015

Κώστας Γουρνάς
Δημήτρης Κουφοντίνας»

Τα τελευταία 15 χρόνια και ιδιαίτερα μετά το ξέσπασμα του πολέμου κατά της «τρομοκρατίας», το καπιταλιστικό σύστημα διεθνώς έχει πάρει ολόένα και πιο ολοκληρωτικά χαρακτηριστικά προκειμένου να επιβάλλει την δικτατορία των αγορών, τα συμφέροντα της υπερεθνικής οικονομικής ελίτ η οποία αναδείχτηκε μέσα από την διαδικασία της παγκοσμιοποίησης του συστήματος μετά το τέλος του διπολισμού. Στα πλαίσια αυτά, η καταστολή, η θωράκιση του νομικού και ποινικού οπλοστασίου των κρατών στο νέο παγκοσμιοποιημένο περιβάλλον απέναντι στους πολιτικούς εχθρούς της νέας τάξης πραγμάτων και ιδιαίτερα απέναντι στην απειλή της ένοπλης επαναστατικής δράσης έχει μείζονα σημασία και εφαρμογή για την αναπαραγωγή του συστήματος, ιδιαίτερα τα τελευταία χρόνια μετά το ξέσπασμα της παγκόσμιας οικονομικής κρίσης.

Το ελληνικό κράτος που είναι ενσωματωμένο στο άρμα του υπερεθνικού κεφαλαίου έχει αφενός υιοθετήσει τις νεοφιλελεύθερες μεταρρυθμίσεις που υπαγορεύει η Ευρωπαϊκή Ένωση και αφετέρου έχει αναβαθμίσει το νομικό και ποινικό του οπλοστάσιο στις επιταγές του διεθνούς «αντιτρομοκρατικού πολέμου». Έτσι το 2001 ψήφισε τον Α΄ «αντιτρομοκρατικό» νόμο, το άρθρο 187 του ποινικού κώδικα (εγκληματική οργάνωση), το 2004 ψήφισε τον Β΄ «αντιτρομοκρατικό» νόμο το άρθρο 187Α (τρομοκρατική οργάνωση), το 2009 λίγο καιρό μετά την εξέγερση του 2008 ψήφισε τον κουκουλονόμο, το 2010 τροποποίησε το άρθρο 187 Α προς το δυσμενέστερο, Το 2012 με εισαγγελική διάταξη επέβαλαν την βίαιη απόσπαση του DNA και τέλος το καλοκαίρι του 2014 ψήφισε ως φυσική συνέχεια και συνέπεια της κατασταλτικής του πολιτικής τον νόμο για τις φυλακές τύπου Γ΄ για τους πολιτικούς κρατούμενους.

Η σταδιακή αυτή αναβάθμιση της κατασταλτικής επίθεσης του κράτους εντεινόνταν παράλληλα όλα αυτά τα χρόνια με τις νεοφιλελεύθερες μεταρρυθμίσεις των ελληνικών κυβερνήσεων όμως η επίθεση αυτή οξύνθηκε ακόμα περισσότερο μετά την έκρηξη της παγκόσμιας οικονομικής κρίσης, την εξέγερση του Δεκέμβρη του 2008 και την υπαγωγή της χώρας στην εξουσία του ΔΝΤ, της ΕΚΤ και της ΕΕ με την υπογραφή του Α΄ μνημονίου του 2010.

Μέσα σε αυτές τις συνθήκες όπου το καθεστώς έχει χάσει την κοινωνική συναίνεση που απολάμβανε προ κρίσης λόγω της λαίλαπας που έχει εξαπολύσει εδώ και 6 χρόνια η καταστολή κι η «αντιτρομοκρατική» νομοθεσία αποτελούν βασικοί πυλώνες και προϋποθέσεις για την διαιώνιση του συστήματος.

Γιατί η απονομιμοποίηση του καθεστώτος στα μάτια της κοινωνικής πλειοψηφίας λόγω της μεγαλύτερης κοινωνικής ληστείας που έχει εξαπολυθεί εναντίον της, με την πείνα, την φτώχεια και την εξαθλίωση να μαστίζουν τον λαό, με τους χιλιάδες θανάτους από αυτοκτονίες, από αρρώστιες, από την έλλειψη βασικών αγαθών, με τους χιλιάδες αστέγους και αυτούς που τρέφονται από τα σκουπίδια ή εξαρτώνται από συσσίτια, όλα αυτά δημιουργούν τις κατάλληλες προϋποθέσεις για την προοπτική της επανάστασης και της ανατροπής ενός καθεστώτος που ευθύνεται για την κρίση και όλα τα δεινά που επακολούθησαν.

Η ανάληψη της εξουσίας και της διαχείρισης της καπιταλιστικής κρίσης από τον Σύριζα μετά τις εκλογές της 25ης Ιανουαρίου 2015 δεν αλλάζει ουσιαστικά τα πράγματα. Παρά τις προεκλογικές υποσχέσεις για κατάργηση των μνημονιακών συμβάσεων και του κουρέματος του χρέους, η πολιτική που έχει δεσμευτεί να ακολουθήσει η κυβέρνηση Σύριζα δεν διαφέρει από αυτήν που εφάρμοσαν οι προκάτοχοι κυβερνήσεις και αυτό αποδεικνύεται μετά την αίτηση παράτασης του υπάρχοντος μνημονίου-προγράμματος διάσωσης άσχετα αν με τα επικοινωνιακά τους κόλπα δεν το ονομάζουν μνημόνιο ή δεν ονομάζουν το ΔΝΤ, την ΕΚΤ και την ΕΕ ως τρόικα αλλά ως θεσμούς. Στην ουσία η κυβέρνηση Σύριζα έχει αποδεχτεί και τα μνημόνια και το χρέος και θα υπογράψει νέο

μνημόνιο-πρόγραμμα διάσωσης μετά την παράταση του ήδη υπάρχοντος με ότι αυτό συνεπάγεται.

Ως μέλος του Επαναστατικού Αγώνα και ως πολιτικός κρατούμενος των φυλακών τύπου Γ΄ πιστεύω ότι μόνο ο δρόμος της ανατροπής και της ενοπλης λαϊκής και κοινωνικής επανάστασης μπορεί να δώσει διέξοδο απέναντι στην κρίση, να ανατρέψει τα μνημόνια και τις δανειακές συμβάσεις και να διαγράψει το χρέος. Ως μέλος του Επαναστατικού Αγώνα και ως πολιτικός κρατούμενος των φυλακών τύπου Γ΄ στα πλαίσια της αγωνιστικής κινητοποίησης των πολιτικών κρατουμένων ενάντια στις ειδικές «αντιτρομοκρατικές» νομοθεσίες, τα ειδικά δικαστήρια και τις ειδικές φυλακές συμμετέχω από 2 Μαρτίου στην απεργία πείνας διεκδικώντας:

1) Την κατάργηση του Α΄ «αντιτρομοκρατικού» νόμου του 2001, του άρθρου 187 (εγκληματική οργάνωση).

2) Την κατάργηση του Β΄ «αντιτρομοκρατικού» νόμου του 2004, του άρθρου 187Α (τρομοκρατική οργάνωση).

3) Την κατάργηση του κουκουλονόμου.

4) Την κατάργηση του νόμου για τις φυλακές τύπου Γ΄.

5) Την απελευθέρωση του καταδικασμένου για την Ι7Ν Εάββα Σηρού για λόγους υγείας.

Νίκος Μαζιώτης, μέλος του Επαναστατικού Αγώνα
Φυλακές τύπου Γ Λομοκού

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ ΕΝΑΡΞΗΣ ΑΠΕΡΓΙΑΣ ΠΕΙΝΑΣ ΤΟΥ ΔΙΚΤΥΟΥ ΑΓΩΝΙΣΤΩΝ ΚΡΑΤΟΥΜΕΝΩΝ

Ξεκινάμε με μία διαπίστωση που ποτέ δεν πρέπει να ξεχνάμε. Όλα κατακτιούνται με αγώνες. Αν στις φυλακές σήμερα μπορούμε να έχουμε βιβλία, τηλεόραση, ελεύθερη τηλεφωνική επικοινωνία, άδειες, αναστολές, αν δε μας χτυπάνε οι δεσμοφύλακες το οφείλουμε στις αιματηρές εξεγέρσεις και τις απεργίες πείνας παλιότερων κρατουμένων.

Εήμερα είναι η δικιά μας ώρα να παλέψουμε και να κερδίσουμε. Ήρθε η ώρα να μειωθούν οι εξωφρενικές ποινές που αφειδώς μοιράζονται, να δίνονται υποχρεωτικά οι άδειες και οι αναστολές στο τυπικό όριο, να μειωθεί η ισόβια σε 12 χρόνια υποχρεωτικής έκτισης και 4 χρόνια μεροκάματα, να δίνεται η αναστολή στα 2/5 έκτισης στις υπόλοιπες ποινές, να μειωθεί ο χρόνος προφυλάκισης στους 12 μήνες, να υπάρχει η δυνατότητα χρήσης internet, να μετατραπούν τα επισκεπτήρια σε ελεύθερα, να εξασφαλιστεί η ερωτική συνεύρεση.

Να μην ξαναχτιστούν φυλακές αισθητηριακής απομόνωσης όπως αυτές σε Μαλανδρίνο, Τρίπολι, Γρεβενά, Λομοκό, Χανιά, Νιγρίτα, Δράμα, όπου οι κρατούμενοι δεν έχουν καμία επαφή με το εξωτερικό περιβάλλον και βλέπουν ακόμα και τον ουρανό μέσω μεταλλικού πλέγματος. Οι ήδη υπάρχουσες πρέπει να μετασχηματιστούν αρχιτεκτονικά και να πάψουν να δίνουν βάση μόνο στην αποτροπή εξεγέρσεων κι αποδράσεων βάζοντας σε τρίτο πλάνο τις συσθήκες διαβίωσης.

Τα στρατόπεδα συγκέντρωσης μεταναστών πρέπει να κλείσουν. Όλα αυτά είναι ζητήματα που οι κρατούμενοι στο σύνολο μας πρέπει να διεκδικήσουμε και να κερδίσουμε. Με αφορμή τον αγώνα που ξεκινάμε τα αναδεικνύουμε και ζητάμε από τους κρατούμενους σε όλες τις φυλακές να τα λάβουν υπόψη για τις νέες μάχες που έρχονται.

Η φυλακή και η καταστολή γενικότερα αποτελεί έναν από τους βασικούς πυλώνες του καπιταλιστικού συστήματος. Στο νεοφιλελεύθερο μοντέλο καπιταλιστικής διαχείρισης που επικρατεί σήμερα η καταστολή κεντριοποιείται όλο και περισσότερο ως επιλογή του κράτους εκφραζόμενη συμπυκνωμένα στο δόγμα Νόμος και Τάξη. Η εγκατάλειψη του προηγούμενου μοντέλου, του κεύσσιανού

κράτους κοινωνικής πρόνοιας οδήγησε στη φτωχοποίηση περισσότερων ανθρώπων τόσο στο εσωτερικό των δυτικών μητροπόλεων όσο και στην καπιταλιστική περιφέρεια. Από τη στιγμή που ένα μεγάλο μέρος του πληθυσμού δεν μπορεί να απορροφηθεί στην παραγωγική και καταναλωτική διαδικασία, η διαχείριση τους μπορεί να γίνει μόνο κατασταλτικά.

Η αποτελεσματική κατασταλτική διαχείριση επέβαλε τη δημιουργία ειδικών καθεστώτων εξαιρέσης οριοθετώντας παράνομες πράξεις σ' ένα ειδικό νοηματικό πλαίσιο. Πράξεις που δεν αντιμετωπίζονται ανάλογα με τη συγκεκριμένη ποινική βαρύτητά τους, αλλά ανάλογα με την επικινδυνότητα τους για την εύρυθμη καθεστωτική λειτουργία..

Εε αυτό το καθεστώς εξαιρέσης εντάσσεται η αντιμετώπιση του εσωτερικού εχθρού (με την εφαρμογή του «τρομονόμου» για τους κατηγορούμενους για ένοπλη πάλη και του «κουκουλούδου» για όσους συλλαμβάνονται μετά από συγκρούσεις σε πορείες), του λεγόμενου «οργανωμένου εγκλήματος» ή καλύτερα της «μαύρης» καπιταλιστικής λειτουργίας, των μεταναστών οι οποίοι πλέον κρατούνται χωρίς τη διάπραξη κάποιου αδικήματος, αλλά απλώς λόγω της υπαρξής τους. Των χούλιγκαν που διώκονται με ειδικούς αθλητικούς νόμους, των γυναικών που στιγματίστηκαν ως μάστιγα για την κοινωνία κι ο κατάλογος μπορεί να συνεχιστεί. Ό,τι εν δυνάμει μπορεί να προκαλέσει κλυδωνισμούς στην αποτελεσματική συστημική λειτουργία αντιμετωπίζεται με κάποια ειδική ρύθμιση.

Ετην ελληνική πραγματικότητα η διαδικασία αυτή ξεκίνησε νομικά στις αρχές του 2000 κι έκτοτε εξελίσσεται συνεχώς. Το 2001 το ελληνικό κράτος συμπορευόμενο με τον από τότε ονομαζόμενο «πόλεμο ενάντια στην τρομοκρατία», που σε παγκόσμιο επίπεδο αναβάθμισε και το πόλεμο ενάντια στον εσωτερικό εχθρό ψήφισε το άρθρο 187 περί εγκληματικής οργάνωσης. Το 2004 ψήφισε το άρθρο 187Α περί τρομοκρατικής οργάνωσης.

Την ίδια χρονική περίοδο λειτούργησαν οι πρώτες φυλακές υψίστης ασφαλείας στο Μαλανδρίνο, όπου μεταφέρθηκαν οι πιο απειθαρχοί κρατούμενοι, οι οποίοι βίωναν μια ειδική σφραγιστική μεταχείριση με αισθητηριακή απομόνωση, κράτηση σε ολιγομελείς πτέρυγες και δυσκολίες στις άδειες και στις αναστολές.

Το 2002 οι κρατούμενοι της υπόθεσης Ι7Ν φυλακίστηκαν στα υπόγεια κελιά των γυναικείων φυλακών Κορυδαλλού επίσης σε συνθήκες απομόνωσης, φυσικής κι αισθητηριακής. Η λειτουργία των φυλακών Μαλανδρίνου και των υπόγειων κελιών στον Κορυδαλλό για ποινικούς και πολιτικούς κρατούμενους αντίστοιχα αποτέλεσε την πρώτη εφαρμογή ειδικών συνθηκών κράτησης στον ελλαδικό χώρο μεταπολιτευτικά.

Με τα άρθρα 187 και 187Α διευρύνονται τα πλαίσια ώστε να χωρέσουν περισσότερες πράξεις κι ανεβαίνει ο πήχης της τιμωρίας. Η λειτουργία αυτών των νομοθεσιών ορίζει ειδικούς δικαστές και εισαγγελείς, ειδικές αίθουσες δικαστηρίων, απουσία ενόρκων, μεγαλύτερες ποινές για κάθε αδίκημα και τελευταία τη δίωξη πρόθεσης τέλεσης παρόμοιου αδικήματος. Πρόκειται για ξεκάθαρα εκδικητική νομοθεσία που στοχεύει στην εξόντωση των κρατουμένων.

Μια ξεχωριστή περίπτωση εδώ είναι ο πολυτραυματίας αντάρτης Σάββας Εηρός ο οποίος επί 13 χρόνια αντιμετωπίζει έναν αργό θάνατο μέσα στη φυλακή.

Η τελευταία χρονικά εφαρμογή του καθεστώτος εξαιρέσης είναι η λειτουργία των φυλακών τύπου Γ. Μέσα από την επιβάρυνση του νομικού πλαισίου που τις ορίζει επιμηκύνεται υπέρμετρα η έκταση της ποινής όσων κρατούνται εκεί. Και αυτό εκτός της φυσικής κι αισθητηριακής απομόνωσης που συνεπάγεται ο εγκλεισμός σε φυλακές τύπου Γ.

Ένα ιδιαίτερο χαρακτηριστικό του καθεστώτος εξαιρέσης είναι η αρχικά πιλοτική εφαρμογή του κι η μετέπειτα συνεχόμενη διεύρυνσή του. Παράδειγμα η εφαρμογή του άρθρου 187 που αρχικά αφορούσε κάποιες δεκάδες κρατουμένων και πλέον μ' αυτό κατηγορείται περίπου το 30% του συνολικού αριθμού των εγκλειστων.

Η εφαρμογή των φυλακών τύπου Γ είναι ένα άλλο παράδειγμα, όπου εκτός από όσους ορίζονται αρχικά ως κρατούμενοι τύπου Γ (κατηγορούμενοι με τα άρθρα 187 και 187Α) οποιοσδήποτε απειθαρχος φυλακισμένος μπορεί να οριστεί επικίνδυνος και να μεταχθεί εκεί.

Εκτός από το νόμιμο το καθεστώς εξαίρεσης αποκρυσταλλώνεται και στο ερευνητικό- αποδεικτικό πεδίο. Η εμφάνιση της ανάλυσης του DNA δημιούργησε μια νέου τύπου αστυνομική- δικαστική προσέγγιση, η οποία παρουσιάζει τα πορίσματά της ως αναμφισβήτητες αλήθειες.

Εκ φύσεως το γενετικό υλικό αποτελεί ένα εξαιρετικά επισφαλές στοιχείο ως προς τα συμπεράσματα που μπορεί να εξαγάγει κάποιος αναλύοντάς το. Η ευκολία μεταφοράς του από άνθρωπο σε άνθρωπο ή σε αντικείμενα κι η ανάμιξη του αφήνει τόσες πιθανότητες ανοιχτές όσα και τα συμπεράσματα που θέλει να εξαγάγει κάποιος χρησιμοποιώντας το ως αποδεικτικό μέσο.

Αν κι αυτά είναι απολύτως γνωστά τόσο στους επιστήμονες που ασχολούνται με το ζήτημα όσο και στους κατασταλακτικούς μηχανισμούς που το χρησιμοποιούν, η συλλογή, η επεξεργασία κι η καταγραφή του γενετικού υλικού αποτελεί το νέο νομικά κατασταλακτικό υπερόηλο ακριβώς λόγω της ασάφειας που εμπεριέχει.

Η ανεπάρκεια της χρησιμοποιούμενης μεθόδου εμφανίζεται από την ηχηρή απουσία των βιολόγων αστυνομικών στα δικαστήρια προκειμένου να στηρίξουν τις αναλύσεις τους σε αντίθεση με αστυνομικούς που διενήργησαν τη σύλληψη, την ανάκριση, πυροτεχνουργούς κι άλλες ειδικότητες.

Η σημασία που αποδίδει η κατασταλακτική πρακτική στην ανάλυση του DNA καταδεικνύεται από τη συνεχώς αυξανόμενη χρήση του στις δικαστικές αίθουσες. Άνθρωποι έχουν κατηγορηθεί για διάφορα αδικήματα με μοναδική ένδειξη ένα μίγμα γενετικών τύπων κοντά στον ύπο διερεύνηση χώρο. Παρόλο που η διεθνής επιστημονική μέθοδος ορίζει ως επισφαλή την ανάλυση μιγμάτων, έχουν υπάρξει αρκετές καταδίκες με μόνη ένδειξη την ανεύρεση μίγματος.

Εξ άλλου η επιμονή της αστυνομίας στη βίαια λήψη του DNA που όχι απλά επιτρέπεται αλλά επιβάλλεται μετατρέποντας την όλη διαδικασία σε βασανιστήριο είναι άλλη μια ένδειξη της σημασίας που έχει για το καθεστώς η δημιουργία βάσεων βιοδεδομένων.

Για όλους αυτούς τους λόγους θεωρούμε πως είναι καίριο πολιτικά να μπει ένας φραγμός στον τρόπο αξιολόγησης του γενετικού υλικού.

Δε χωράει καμία αμφισβήτηση ότι το κράτος μεταχειρίζεται κάθε μέσο που του επιτρέπουν οι εκάστοτε κοινωνικοί συσχετισμοί για τη διατήρηση της ταξικής κυριαρχίας. Επομένως θα ήταν κουτό να περιμένουμε από όσους βλάπτονται από τον ανατρεπτικό αγώνα να μην πάρουν τα μέτρα τους. Αυτό που μπορούμε να απαιτήσουμε από τα αφεντικά και το κράτος τους μέσα απ' το ανάλογο κόστος που θα τους επιφέρουμε είναι να οπισθοχωρήσουν καταργώντας :

- 1) το άρθρο 187
- 2) το άρθρο 187Α
- 3) την επιβαρυντική διάταξη για την πράξη που τελέστηκε με καλυμμένα χαρακτηριστικά («κουκουλονόμο»)
- 4) το νομικό πλαίσιο που ορίζει τη λειτουργία των φυλακών τύπου Γ και
- 5) οριοθετώντας την επεξεργασία και χρήση του γενετικού υλικού. Συγκεκριμένα απαιτούμε :
  - την κατάργηση της εισαγγελικής διάταξης που επιβάλλει τη βίαιη λήψη του DNA
  - την πρόσβαση κι ανάλυση του γενετικού δείγματος από πραγματογνώμονα βιολόγο της εμπιστοσύνης τους κατηγορούμενου, αν το επιθυμεί
  - την κατάργηση της ανάλυσης δειγμάτων που εμπεριέχεται μίγμα γενετικού υλικού άνω των δύο ατόμων

Επίσης απαιτούμε :

- 6) την άμεση απελευθέρωση του Σάββα Ξηρού προκειμένου να μπορεί να λάβει τη νοσηλεία που χρειάζεται.

Δεν έχουμε καμία εμπιστοσύνη στα λόγια οποιασδήποτε κυβέρνησης και δεν ξεχνάμε ότι όλα μέσα από αγώνες κατακτιούνται. Γι' αυτό το λόγο ξεκινάμε απεργία πείνας από 2/3 απαιτώντας την ικανοποίηση των αιτημάτων μας.

Στις 03/03 η “δικαιοσύνη” αποφασίζει την προφυλάκιση της μητέρας των συντρόφων Χρήστου και Γεράσιμου Τσάκαλου και της φίλης του δεύτερου, με την κατηγορία της ένταξης και συμμετοχής σε τρομοκρατική οργάνωση.

Πίσω απ’ την προφανή γελοιότητα της κατηγορίας, κρύβεται η υοσπρή εκδικητικότητα της αντιτρομοκρατικής και δικαστικής εξουσίας, που θέλει να εκβιάσει συναισθηματικά τους δύο συντρόφους, αλλά και όλους μας. Δεν είναι απλά μια εκδίκηση που τείνει στο αμέτρητο, είναι μια προσπάθεια ακύρωσής μας. Ουσιαστικά, απαιτούν από εμάς μια παράδοση άνευ όρων, μία σιωπηλή ανακωχή και έναν αποχαιρετισμό αξιοπρέπειας, αλλιώς πάντα θα υπάρχουν “φιλόξενα” κελιά για τους συγγενείς μας στις φυλακές της δημοκρατίας.

Δεν πρόκειται να τους κάνουμε τη χάρη. Ο πόλεμος ενάντια στην εξουσία έχει σφρηλατηθεί ανεξίτηλα μέσα μας και κυλάει όπως το αίμα στις φλέβες μας. Δε θα παραδώσουμε ούτε ένα χιλιοστό οπισθοχώρησης στους εχθρούς της ελευθερίας, στους δικαστές και τους μπάτσους.

Ερισκόμαστε μπροστά στην πιο χυδαία συναισθηματική πολιορκία. Αγαπημένα πρόσωπα, που δεν έχουν καμία πολιτική συγγένεια μ’ εμάς, αλλά μόνο βιολογική και συναισθηματική, έχουν απαχθεί και κρατούνται όμηροι της δικαστικής μαφίας. Στη συγκεκριμένη περίπτωση, το ιερατείο της δικαιοσύνης καταργεί ακόμα και τη γελοιότητα των δικών του επίσημων κανόνων, αφού για το μέτρο της προφυλάκισης, ο “ιερός” τους νόμος ορίζει ότι «η προφυλάκιση εφαρμόζεται μόνο σε περιπτώσεις που ο κατηγορούμενος είναι ύποπτος φυγής ή τέλεσης παρόμοιων αδικημάτων».

Ποιος, ακόμα κι από τους εχθρούς μας, θεωρεί ότι οι συγγενείς μας είναι “ύποπτοι φυγής” ή “τέλεσης αδικημάτων” - που άλλωστε δεν έχουν διαπράξει; Προφανώς κανείς...

Αυτή η αφήγηση των γεγονότων δεν είναι μόνο κομμάτι μιας προσωπικής ιστορίας ή μιας συναισθηματικά φορτισμένης παρένθεσης στην εμπειρία της Συνωμοσίας Πυρήνων της Φωτιάς.

Αντίθετα, είναι κομμάτι μιας συνολικής στρατηγικής καταστολής, που συντονίζεται απ’ τους αρχιερείς των δικαστών, των μπάτσων και των δημοσιογράφων.

Ήδη ξεκίνησαν να χτυπούν ξημερώματα οι πρώτες πόρτες...

Το Σάββατο γίνεται γνωστή η αστυνομική επιχείρηση με το κωδικό όνομα “Γαλατάς”, για τον εντοπισμό της καταζητούμενης - μέλους του Ε.Α., Πόλας Ρούπα, ενώ δημοσιεύματα αναφέρονται σε πιθανή έρευνα στο πατρικό του μέλους του Ε.Α., Νίκου Μαζιώτη. Επίσης, την ίδια μέρα, αστυνομία και εισαγγελείς κάνουν έφοδο σε σπίτια αναρχικών, μετά από «ανώνυμο τηλεφώνημα για ύπαρξη όπλων και εκρηκτικών».

Μπορεί ο επίλογος των ερευνών να συμπυκνώθηκε στο υπηρεσιακό κωλόχαρτο με δύο λέξεις, «ουδέν ανευρέθη», όμως, ουσιαστικά, βρισκόμαστε στον πρόλογο του αστυνομικού και δικαστικού δεσποτισμού.

Μέσα σ’ αυτό το συγχυσμένο πεδίο, που θλίψη και οργή αναμειγνύονται, παράλληλα με τη δική μας απεργία πείνας για την απελευθέρωση των συγγενών μας, διεξάγεται και η απεργία πείνας ενάντια στις φυλακές τύπου Γ’, στον τρομονόμο, στον Ι87, στον κουκουλονόμο, στη φασιστική αστυνομική μεθόδευση της λήψης DNA, καθώς και για την απελευθέρωση του Σάββα Ξηρού. Αυτή η απεργία πείνας είχε οργανωθεί και εξαγγελθεί καιρό πριν και έχει την αμέριστη πολιτική μας συμφωνία. Η δική μας απεργία αποφασίστηκε έκτακτα, ως αυτανακλαστικό στην κατάσταση αιχμαλωσίας που επέβαλλαν στους συγγενείς μας.

Αυτές οι δύο απεργίες πείνας είναι, όμως, άμεσα συνδεδεμένες, καθώς συναντιούνται η μία ως συμπλήρωση της άλλης. Συγκεκριμένα, η απεργία πείνας για την απελευθέρωση των συγγενών μας είναι η φυσική και πολιτική προέκταση της εφαρμογής του τρομονόμου, που η κατάργησή του τίθεται ως αίτημα της απεργίας πείνας των υπόλοιπων πολιτικών κρατουμένων.

Στη δική μας περίπτωση, προτάσσουμε την αιχμιακή - προσωπική αναφορά στους συγγενείς, γιατί η απειλή της διαρκούς αναβάθμισης του τρομονόμου, από μία εικόνα του μέλλοντος, μετατράπηκε σε

μία φασιστική πραγματικότητα του σήμερα, που αιχμαλωτίζει τους δικούς μας ανθρώπους.

Γι' αυτό δεν υπάρχει μέση οδός. Η αποφυλακίζονται οι συγγενείς μας, ή θα υπάρξουν οι πρώτοι νεκροί απεργοί πείνας τα τελευταία 40 χρόνια στην Ευρώπη, με φόντο την κυβέρνηση της Αριστεράς.

Εμείς, για άλλη μια φορά ξεκαθαρίζουμε πως δε ζητάμε τίποτα για εμάς. Έχουμε αναλάβει πλήρως την πολιτική ευθύνη για όλο το σχεδιασμό της απόδρασής μας από τον Κορυδαλλό, κάναμε δημόσια την αυτοκριτική μας για τις "αστοχίες" μας και κρατάμε αμετανόητη τη θέλησή μας για ελευθερία και αναρχία, που θα έρθει μόνο απ' τα δικά μας χέρια κι όχι απ' την παθητική αναμονή των νόμων.

Αυτό που απαιτούμε είναι η απελευθέρωση των συγγενών μας, που έχουν απαχθεί από την εξουσία.

Θα ήταν συνειδησιακή και συναισθηματική αυτοκτονία, αν προσπαθούσαμε να δώσουμε σ' αυτήν την περίπτωση τα δικά μας πολιτικά χαρακτηριστικά. Όσο κι αν απεχθανόμαστε τη λογική της θυματοποίησης, θα έπρεπε να είμαστε τυφλοί αν δεν αναγνωρίζαμε πως, στην προκειμένη περίπτωση, οι συγγενείς μας είναι τα εξιλαστήρια θύματα - τρόπαια των διωκτικών αρχών για τις επιλογές μας.

Γι' αυτό, όταν μιλάμε για τους συγγενείς μας, δεν απελευθερώνουμε όλη την τραχύτητα του λόγου μας, καθώς δεν έχουμε σκοπό να παίξουμε πολιτικά παιχνίδια στις πλάτες των ανθρώπων μας. Επίσης, ούτε η νομική τους υπεράσπιση έχει καμία σχέση με τη Συνωμοσία Πυρήνων της Φωτιάς. Εμείς θα είμαστε πάντα δίπλα τους, όπως στάθηκαν κι αυτοί δίπλα μας, δίχως να διασταυρώνονται οι πολιτικές μας επιλογές.

Το μόνο σίγουρο είναι πως κρατάμε την τραχύτητα και την απολυτότητα των δικών μας επιλογών στην απόφαση απεργίας πείνας μέχρι θανάτου. Προχωράμε με τη σιγουριά και τη θέληση αυτών που τα παίζουν όλα για το θρίαμβο της αδούλωτης και ελεύθερης ζωής.

Ίσως χρειάζεται το αίμα μας για να φυτρώσει η ελευθερία. Όμως, έτσι είναι...

Πεθαίνουμε με τον τρόπο που διαλέξαμε να ζήσουμε με αξιοπρέπεια που δε συνθηκολογεί ούτε και μπροστά στο θάνατο.

Γιατί, αυθεντική ελευθερία υπάρχει μόνο μέσα στον αγώνα για ελευθερία.

ΔΕΝ ΞΕΧΝΑΜΕ - ΔΕ ΣΥΓΧΩΡΟΥΜΕ

ΑΠΕΡΓΙΑ ΠΕΙΝΑΣ ΜΕΧΡΙ ΘΑΝΑΤΟΥ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ ΤΩΝ ΣΥΓΓΕΝΩΝ ΜΑΣ

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ & ΝΙΚΗ ΣΤΟΝ ΑΓΩΝΑ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΑΠΕΡΓΩΝ ΠΕΙΝΑΣ

1. Για την κατάργηση του Α' αντιτρομοκρατικού νόμου (άρθρο Ι87),
2. Την κατάργηση του Β' αντιτρομοκρατικού νόμου (Ι87Α),
3. Την κατάργηση του κουκουλοδому,
4. Την κατάργηση του νόμου για τις φυλακές τύπου Γ',
5. Την απελευθέρωση του Σάββα Ξηρού για λόγους υγείας,
6. Την κατάργηση της εισαγγελικής διάταξης που επιβάλλει τη βίαιη λήψη του DNA (και, γενικότερα, την αστυνομική μεθόδευση με την κατασκευή ενόχων μέσω DNA).

Συνωμοσία Πυρήνων της Φωτιάς - FAI/IRF,
Πυρήνας Φυλακής

Μ Ε Χ Ρ Ι

Τ Ο

ΓΚΡΕΜΙΣΜΑ

ΚΑΘΕ

ΦΥΛΑΚΗΣ

Ο σημερινός αγώνας στην Ελλάδα αποτελεί συνέχιση όλων των αγώνων διεθνώς ενάντια σε φυλακές υψίστης ασφαλείας, σε αντιτρομοκρατικούς νόμους και σε ειδικά καθεστώτα. Από τις φυλακίσεις των μελών της R.A.F. και του "κινήματος 2 Ιούνη" στη Γερμανία μέχρι τις απεργίες πείνας που κατέληξαν σε πολυάριθμους νεκρούς του I.R.A. στη "θαλασσερική" Αγγλία. Από τις φυλακές υψίστης ασφαλείας (FIES) της Ισπανίας έως τα κολαστήρια για Κούρδους αγωνιστές στην Τουρκία και τα κάτεργα του Γκουαντάναμο. Τα παραπάνω παραδείγματα της παγκόσμιας καταστολής ενάντια στους εξεγερμένους και τους καταπίεσμενους είναι αντίστοιχα με τις απεργίες πείνας των πολιτικών κρατουμένων που διεξάγονται αυτή τη στιγμή στην Ελλάδα και κινούνται στα πλαίσια του συνολικού αγώνα για την ανατροπή και την επανάσταση.

Holger meins (μέλος της R.A.F. που πέθανε σε απεργία πείνας)

Το μόνο που μετράει είναι ο αγώνας, τώρα, σήμερα, αύριο, χορτάτος ή όχι. Το μόνο που ενδιαφέρει είναι τι βγάζεις εσύ απ' αυτόν. Ένα βήμα μπροστά. Γίνεσαι καλύτερος. Μαθαίνεις από την πείρα. Αυτό πρέπει να βγάλει κανείς σαν συμπέρασμα. Μαθαίνεις από την πείρα. Αυτό πρέπει να βγάλει κανείς σαν συμπέρασμα. Όλα τα άλλα βρωμάνε. Ο αγώνας συνεχίζεται. Κάθε νέα δράση, κάθε ψιμαχία, φέρνει καινούρια άγνωστη πείρα, και αυτό αποτελεί ανάπτυξη του αγώνα. Μόνο έτσι εξελίσσεται.

Η αντικειμενική πλευρά της επανάστασης και της αντεπανάστασης: το αποφασιστικό είναι το ότι ξέρει κανείς να μαθαίνει.

Μέσω του αγώνα. Για τον αγώνα. Από τις νίκες, αλλά περισσότερο από τα λάθη, από τις αδυναμίες, από τις ήττες. Αυτό είναι ένας νόμος του μαρξισμού.

Αγώνας, ήττα, πάλι αγώνας, ξανά ήττα και πάλι αγώνας κτλ. Ως την τελική νίκη, αυτή είναι η λογική του λαού. Λέει ο γέρος. Πάντως «ύλη». Ο άνθρωπος δεν είναι τίποτα άλλο από ύλη όπως τα πάντα. Ολόκληρος ο άνθρωπος. Σώμα και Συνείδηση είναι «υλιστική» ύλη και ό,τι ο άνθρωπος είναι, ό,τι αυτός είναι, ή ελευθερία του είναι ό,τι η συνείδηση της φύσης επιτάσσει - αυτός ο ίδιος και η εξωτερική του φύση και πάνω απ' όλα: το Είναι του. Αυτό είναι μια πλευρά του Ένγκελς: κρυστάλλινη.

Ο αντάρτης υλοποιείται στον αγώνα, στην επαναστατική δράση και μάλιστα: χωρίς τέλος - δηλαδή: Αγώνας ως το θάνατο και φυσικά: συλλογικός.

Αυτό δεν είναι υπόθεση της ύλης αλλά της πολιτικής, της Πράξης. Το τι είσαι - τώρα - εναπόκειται πρωταρχικά σε σένα.

Η απεργία πείνας δεν θα τελειώσει ακόμα.

Και ο αγώνας δεν σταματά,

Αλλά.

Δώσε σημασία σ' αυτό το σημείο:

Αν ξέρεις, ότι με κάθε γουρουνίσια νίκη η συγκεκριμένη όψη του θανάτου γίνεται πιο συγκεκριμένη, και εσύ δεν συμμετέχεις πλέον, δηλ. ασφαλίζεις τον εαυτό σου, δίνεις στα γουρούνια μια νίκη, δηλ. μας εγκαταλείπεις, είσαι τότε εσύ το γουρούνι, αυτό διαιρεί και απομονώνει, με σκοπό να επιζήσεις ο ίδιος, και μετά σκασμός, τίποτε για την Πράξη. «Ζήτη ο ΡΑΦ. Θάνατος στο γουρουνίσιο σύστημα». Μετά - όταν δηλαδή δεν συμμετέχεις πλέον μαζί μας στην πείνα - ή καλύτερα ειπωμένο (αν εσύ ξέρεις τι είναι Τιμή), τότε όπως είπα: Ζώ, Κάτω ο ΡΑΦ, Ζήτη το γουρουνίσιο σύστημα.

Η γουρούνι ή άνθρωπος.

Η θα ζήσεις με οποιοδήποτε τίμημα

Η αγώνας ως το θάνατο

Η πρόβλημα ή λύση.

Στη μέση δεν υπάρχει τίποτε.

Νίκη ή θάνατο λένε παντού και αυτή είναι η γλώσσα του αντάρτη, και εδώ ακόμα στην μικροσκοπική διάσταση: Με τη ζωή δηλ. του αγώνα, ή νικούν ή πεθαίνουν αντί να χάσουν και να πεθάνουν.

Αρκετά λυπηρό, να μην μπορεί ακόμη κάτι να γράψεις. Δεν ξέρεις, φυσικά, πως είναι όταν ένας πεθαίνει ή όταν σκοτώνουν κάποιον. Από πού αυτό; Για μια στιγμή, κάποιον πρωινό, μου είναι η αλήθεια σκοτωμένη μέσα στο κεφάλι: Έτσι είναι λοιπόν (δεν το ήξερα κι εγώ ακόμη) και μετά (πριν από τον πυροβολισμό να σκοπεύει στα μάτια): Ε δεν βαριέσαι, αυτό ήταν. Σε κάθε περίπτωση στη σωστή πλευρά.

Θα έπρεπε κάτι να γνωρίζεις ακόμη. Μα δεν βαριέσαι! Πεθαίνει πάντως κάποιος. Το ζήτημα είναι

πώς και πώς εσύ έζησες και η Πράξη είναι πολύ κρυστάλλινη:

Να αγωνίζεσαι εναντίον των γουρουνιών σαν άνθρωπος για την απελευθέρωση των ανθρώπων. Επαναστάτης στον αγώνα - πάνω απ' όλα αγάπη για τη Ζωή - περιφρονώντας τον θάνατο. Αυτό μετράει για μένα - Να υπηρετείς τον λαό - RAF.

Το ΠΑΡΑΠΑΝΩ ΓΡΑΜΜΑ ΓΡΑΦΤΗΚΕ ΣΤΙΣ 31/10/74. Ο ΧΟΛΓΚΕΡ ΜΑΙΝΕ ΠΕΘΑΝΕ ΣΤΙΣ ΦΥΛΑΚΕΣ ΣΤΙΣ 9/11/74 ΎΠΕΡΑ ΑΠΟ 57 ΗΜΕΡΕΣ ΑΠΕΡΓΙΑΣ ΠΕΙΝΑΣ, ΣΥΓΙΖΟΝΤΑΙ ΛΙΓΟΤΕΡΟ ΑΠΟ 42 ΚΙΛΑ (ΑΝ ΚΑΙ ΕΙΧΕ ΥΨΟΣ 1,80). ΣΤΙΣ 11/11/74 ΤΟ «ΚΙΝΗΜΑ 2 ΙΟΥΝΙΟΥ» ΕΚΤΕΛΕΙ ΓΙΑ ΑΝΤΙΠΟΙΝΑ ΤΟΝ ΠΡΟΕΔΡΟ ΤΟΥ ΑΝΩΤΑΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ ΤΟΥ ΒΕΡΟΛΙΝΟΥ ΓΚΟΥΝΤΕΡ ΦΟΝ ΝΤΡΕΚΜΑΝ.

Κούρδος πρώην κρατούμενος

Στην Τουρκία αναγείρονται φυλακές τύπου F, οι κρατούμενοι και σύντροφοι τους έξω από τη φυλακή ξεκινούν απεργία πείνας διαμαρτυρόμενοι για την επικείμενη μεταφορά του. 122 πεθαίνουν εκατοντάδες άλλοι επιζούν με ανεπανόρθωτες σωματικές και νοητικές βλάβες.

“Είμαι 27 χρονών και είμαι από το Κουρδιστάν της Τουρκίας, από τη Μαλάτεια. Είμαι πολιτικός πρόσφυγας στην Ελλάδα και ήμουν φοιτητής, το 1999, όταν με συνέλαβαν. 2 χρόνια έμεινα στην Ιστανμπούλ, στη φυλακή της Ουμράνιγιε. Ένα χρόνο έμεινα σε κελιά τύπου F και συμμετείχα στην απεργία πείνας, πάνω από 200 μέρες. Όταν πήκα φυλακή οι κρατούμενοι ζούσαν όλοι μαζί. Μοιράζαμε ότι είχαμε, υπήρχαν κοινοβιακές σχέσεις μεταξύ των ανθρώπων. Σε αυτές τις συνθήκες κυριαρχούσε το κράτος, αλλά υπήρχαν και οι συνθήκες όπου οι κρατούμενοι ήταν πιο μπροστά, γιατί μοιράζονταν τα πάντα και ήταν ενωμένοι απέναντι στο κράτος.

Πραγματοποιήθηκε η επιχείρηση-εισβολή από το τουρκικό κράτος, γιατί το ζήτησε η ευρωπαϊκή ένωση, επειδή ήθελαν να καταστρέψουν την ζωή των κρατούμενων επαναστατών. Ήθελαν να τους αφαιρέσουν τις ιδέες και την πίστη τους. Και οι κρατούμενοι για να αποτρέψουν τη διαδικασία, πριν τις 19 Δεκεμβρη, ξεκίνησαν απεργία πείνας μέχρι θανάτου. Στην επίθεση της 19ης Δεκεμβρη σκοτώθηκαν 28 φυλακισμένοι. Απ' αυτούς 6 γυναίκες τις έκαψαν ζωντανές στην φυλακή Bayrampasa. Η επίθεση αυτή πραγματοποιήθηκε για να σταματήσει την αντίδραση της απεργίας πείνας. Αλλά η απεργία πείνας συνεχίστηκε στα κελιά. Το κράτος παρουσίασε την επίθεση ως επιχείρηση διάσωσης. Έτσι ονομάστηκε η επιχείρηση και σκοτώσανε 28 άτομα. Ήταν ήδη ένα ψέμα. Ο σκοπός που χτίσανε τα κελιά, ήταν για να πάψουν τις πολιτικές ιδέες και μετέφεραν τους κρατούμενους σε κελιά τύπου F, σφάζοντας τους.

Το σχέδιο τύπου F το ετοίμασε η ευρωπαϊκή ένωση, γιατί ήθελαν μια Τουρκία χωρίς επαναστατικό αγώνα. Για να την περιλάβουν και αυτή στην ευρωπαϊκή ένωση. Νόμιζαν ότι μπορούσαν να πραγματοποιήσουν το σκοπό τους με τα κελιά τύπου F. Έτσι λογάριάζαν. Αυτό ήταν για μένα η πολιτική σκοπιότητα του θέματος. Απ' την ανθρώπινη πλευρά ήταν να βάλουν την κοινωνία στην απομόνωση. Μετά απ' την αιματηρή επιχείρηση, όχι μόνο για τις φυλακές, αλλά και για τα πανεπιστήμια έβγαλαν καινούριους νόμους και για τα συνδικάτα και για την υγεία έβγαλαν καινούριους νόμους. Έτσι σιγά σιγά συνέχισαν.

Τα λευκά κελιά ήταν η αρχή της αλλαγής της Τουρκίας, όχι μόνο για τους κρατούμενους αλλά και για τους συνδικαλισμένους δασκάλους και για όλη την Τουρκία ξεκίνησαν ταυτόχρονα τα λευκά κελιά. Όταν αποφάσιζες να κάνεις απεργία πείνας μέχρι θανάτου, από τις βασικότερες αιτίες ήταν να μη ζήσεις στην απομόνωση, ήταν η επιθυμία να μην εγκαταλείψουμε αυτό το μοίρασμα, γιατί ήθελαν να γκρεμίσουν αυτό το μοίρασμα. Για μένα η μεγαλύτερη τιμωρία που μπορεί να υποστεί ένας άνθρωπος, είναι η μοναξιά. Αυτή είναι η μεγαλύτερη τιμωρία που μπορείς να δώσεις σε έναν άνθρωπο. Η αιτία που χτίσανε τα λευκά κελιά, είναι ψυχολογικά να αφαιρεί από τον άνθρωπο την ίδια του τη φύση, να τον κάνει ζώο. Να ρομποτοποιηθούν οι άνθρωποι. Ποιος υπάρχει στην Τουρκία που σκέφτεται εξετάζοντας τα πράγματα? Ποιοι είχαν χτίσει μια κοινοβιακή ζωή? Οι κρατούμενοι. ”

Πηγή: ανεξάρτητο ντοκιμαντέρ ‘‘φυλακισμένος κόσμος’’

Εκδόθηκε τον Μάρτιο του 2015 στο Ηράκλειο Κρήτης σε 1000 αντίτυπα στα πλαίσια της απεργίας πείνας των πολιτικών κρατούμενων από την συνέλευση αλληλεγγύης για τους φυλακισμένους αγωνιστές .

*Ο αγώνας των πολιτικών κρατουμένων
είναι κομμάτι του αγώνα για την
ανατροπή και την επανάσταση.*